

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **A.-S. A. Y. M.**, zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. března 2012, č. j. OAM-101/ZA-ZA06-K03-2011, o mezinárodní ochraně, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. února 2013, č. j. 32 Az 9/2012 - 41,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Lipavskému, advokátu, se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč, která je splatná do dvou měsíců od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností ze dne 25. března 2013, doplněnou podáním ze dne 20. května 2013, žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 32 Az 9/201 - 41 ze dne 28. února 2013 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. března 2012 č. j. OAM-101/ZA-ZA06-K03-2011, e. č. B000725. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana žadateli podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, pro nedůvodnost neuděluje.

[2] Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zabýval se, stejně jako žalovaný, jednotlivými

zákonnými důvody mezinárodní ochrany, jež přicházejí v úvahu. K možnosti udělit azyl podle § 12 zákona o azylu konstatoval, že žalobce nebyl ve své vlasti politicky organizován, ani jakkoli aktivní, ani nemohl mít důvodné obavy z pronásledování. Z výpovědi žalobce je zřejmé, že svou vlast opustil v roce 2006 legálně za účelem studia v České republice. Za jediný důvod svých obav z návratu do vlasti uvedl účast na demonstraci, které se spolu s 15 studenty v březnu 2011 zúčastnil před jemenským velvyslanectvím v Praze a na které vyjádřil nesouhlas s politikou prezidenta vládnoucího v Jemenu 33 let; následující den byla v jemenských novinách, resp. na internetových portálech, uveřejněna jeho fotografie z této demonstrace, bez uvedení jména. Žalobce však při pohovoru 8. dubna 2011 připustil, že jeho obava z jemenské státní bezpečnosti není velká, hlavní obavu má o dokončení studia v ČR. Krajský soud vyhodnotil žalobcovy obavy jako nedůvodné, poznamenal, že o mezinárodní ochranu požádal poté, kdy ztratil možnost legálního pobytu v ČR, neboť policie žalobci zastavila řízení o povolení k pobytu za účelem studia a vystavila mu výjezdní příkaz.

[3] Krajský soud, při přezkoumávání obdobně strukturovaného rozhodnutí žalovaného, se dále zabýval důvody udělení mezinárodní ochrany podle § 13 a 14 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu, a posléze též důvody pro udělení doplňkové ochrany, resp. doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14a a 14b zákona o azylu. Ani zde důvody k vyhovění žalobě neshledal. Připustil, že v Jemenu se odehrávají lokální konflikty, jež se týkají i oblasti, v níž žijí žalobcovy rodiče, žalobce však může přesídlit do klidnějších oblastí Jemenu. Krajský soud zdůraznil, že žalobce nebyl a není ve vlasti trestně stíhán a že přes politickou krizi dostával od jemenské vlády studentské stipendium.

[4] V kasační stížnosti podané z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel argumentoval, že jeho kasační stížnost je přijatelná podle § 104a s. ř. s., neboť přesahuje jeho vlastní zájmy tím, že krajský soud a žalovaný zásadně pochybil při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a při zaujetí nesprávného právního názoru, což má přímý dopad do hmotněprávního posouzení stěžovatele. K jednotlivým důvodům kasační stížnosti stěžovatel uvedl v podstatě totéž, co tvrdil před krajským soudem, tzn. argumentoval svou obavou z pronásledování v Jemenu ze strany státní moci v důsledku své účasti na protivládní demonstraci před jemenským velvyslanectvím v Praze a rizikem pro jeho život plynoucím z ozbrojených konfliktů v oblasti, v níž se nachází jeho rodná vesnice.

[5] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který krom toho, že setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, poukázal na absenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namíste kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatel nic netvrdil; subjektivní přesvědčení o míře závažnosti tvrzených pochybení krajského soudu, resp. závažnosti dopadu do hmotněprávního postavení žalobce se týká pouze vlastního zájmu žalobce a není vůbec důvodem, jenž by mohl založit jeho přesah, natož přesah svým významem podstatný, pokud současně není podloženo objektivním zjištěním o hrubých procesních a hmotněprávních pochybeních krajského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. 5. 2006 č. j. 2 Azs 40/2006 - 57, *„případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“* Nejvyšší správní soud žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

[8] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, protože kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[10] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 16/2013 - 19 ze dne 11. dubna 2013 ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Jan Lipavský, advokát, se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně doplnění kasační stížnosti) ve výši 3100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 3400 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznaná částka nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o

21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 4114 Kč coby odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů.

[11] Stěžovatel prostřednictvím svého právního zástupce uplatnil ještě úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí právního zastoupení. Odměnu a paušální náhradu hotových výdajů za tento úkon však Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť právní zástupce nedoložil uskutečnění porady s klientem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu